

MINDSZENTI LAP

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre	4 Korona
Fél évre	2 Korona
Negyed évre	1 Korona

VEGYES TARTALMU HETILAP MEGJELEN VASÁRNAP.

SZERKESZTŐSEG és KIADÓ HIVATAL

Weisz Ignác nyomdájában, hová a lap szellemi részét illető közlemények, előfizetési- és hirdetési díjak küldendők.

HIRDETÉSEKET

nyilt-téri közleményeket a kiadó hivatal jutányos ár mellett közli

Mezei munkáskérdés.

II.

Az egészséges népszaporulat mindig örvendetes jelenség egy országban, de csak odáig, míg a felszaporodott emberáradat képviselhet a társadalomban bizonyos érdeket, röviden szólva munka után legalább is türehető megélhetést biztosíthat magának és családjának.

Mindszent községe a népmozgalmi adatok dolgában vezet a vármegyei községek között; népe felszaporodott, földje a szó szoros értelmében felforgácsolódott, csupa kis gazda 3—14 holdig, e kis földesek képezik itt a gazda elemet, a többi — ki ennél több földet bír — csak kivétel számba megy.

Ugy néz ki e község ma, mint a méhkas, rajzani kellene, hogy megfogyna kissé a létszám. Erről kellene gondoskodni czélszerű telepítéssel, mert így szakadatlanul kritikus lesz itt a nép helyzete.

Két nagy uradalom közé van e község beékelve u. m. a Károlyi és Pallavicini latifundiumok közé. Ezek foglalkoztatnak legtöbb munkás kezét a mezei gazdaságban, de távoí állunk attól, hogy ez uradalmak egész évben foglalkozást nyujtanának a munkások egy harmadának is, foglalkoztatnak ugyan munkásokat egész éven át, azonban e foglalkozók száma elenyésző csekélység a munkások nagy zöméhez viszonyítva. maga a gazda község minden idegen munkás alkalmazása nélkül végzi családjával a téli s nyári mezei munkát.

Azt hangoztatják váltig, hogy néptünket házi ipar üzésére kellene szoktatni. A kik ez eszme mellett foglalnak állást, oly plauzibilissé tudják tenni a dolgot, hogy szinte különösnek találja az ember, miért nem is fogtak a házi ipar kultiválásához legalább egy évtized előtt?

Azonban szerintünk gyenge illúzióban ringatoznak azok, kik azt hiszik, hogy a mezei munkás kérdés megoldásának Mindszenten ez eszme

megvalósítása képezi nyitó kulcsát. Csalódrak, mert eltekintve néptünk temperamentumától, mely szerint alig vagy a legnagyobb küzdelem árán lehetne csak a házi ipar művelésére édesgetni, — mit elfogultságból magára nézve lealáznál tart, sőt perhorreskál, — hiszen a cukorrépa művelésbe sem megy bele, mint feles napszamos, ez pedig szép ága a földmivelési gazdálkodásnak, s ezt is csak tótoknak való mezei munkának tartja.

Feltéve mégis, hogy ráadná a fejét a kosár fonásra, a gyékény kötésre s mit tudom, miféle specziessére a házi iparnak, kérdés, prosperálna-e? kifizetné-e magát az oktatók, tanácsadók s maga a nép fáradozása? alig! mert hiszen itt is felülhajazna bennünket a külföld — hol az ipar minden ága a parnassus csucsán virágozik, — mit keresnénk mi a szó szoros értelmében a földmivelő ország ily viszonyok közt a versenytéren? Bizonyára nem egyebet, mint mit Sant keresett a próféták között.

Ezzel legkevésbé óhajtjuk a házi ipart néptünk házi tüzbelye tájékaról számúzni, már csak azért sem, mert jobb, ha a családok télen is munkával töltik a napokat, mintha az egész telet henyélve tarisznyáznák át. Azt se tagadjuk, hogy pár krajczárt hozna a konyhára a szakadatlan foglalkozás, de újból néptünk temperamentumára, szokására hivatkozva, a mint nem látná fáradságának kellő gyümölcsöt, menten elbucsuzna a házi ipar művelésétől, sőt a legnagyobb rész, mely figyelő állást foglalna s lesné a munka eredményét, bele sem kapna az előtte semmisnek látszó háziipar művelésébe.

Ily viszonyok közt két eshetőség áll elő, mi a munkás kérdés megoldásához egy lépéssel közelebb vinné a mindszei munkás osztályt, az egyik, hogy kubik vagy egyéb munkával — bár községe határán kívül is — olyatén képpen láttatnék el, hogy a téli megélhetése is biztosítható tavaszi, nyári s őszi keresete után. Példakép állanak előttünk, kik a héten

hazakerültek Sárosmegyéből Hohenlohe herceg birtokáról, ezek mint kis töképezések kerültek elő a téli szezonra, 70—250—300 írtot is hoztak magukkal.

Ez szép eredmény — kétségkívül, — de mi ennyire nem megyünk, mert csak egy Hohenlohe herceg van, de akként kontempláljuk e kérdés megoldását, hogy legalább annyit kereshessen a munkás a nyári szorgalmi idő alatt, hogy téli kenyere biztosítva legyen, ha valaki aztán felesleget tud szerezni, az az ő privát szerencséje.

Ha azonban e projektum kivihetetlen, — a mint kevés remény is van erre, — úgy előáll a másik körülmény, az t. i. hogy kitelepítésről gondoskodjunk, még pedig oly kitelepítésről, mely otthont nyújt minden tekintetben a kitelepülőknek, otthont — mondjuk, — melynek kapufélfájától nem bucsuznak el a kitelepülők, mert olyan kitelepülést már láttunk, honnan hova-hamarabb visszazöktek elnyomorodva vagyoniilag.

Ez segítene Mindszent népén, ezzel jobb helyzetbe jutnának az itthon maradottak is.

M . . .

A hólapda ellen a kereskedelmi miniszter a következő rendeletet bocsátotta ki: Újabb időben az érdekelt kereskedő és iparos körök részéről, valamint a napi sajtóban is ismételt panaszok emeltetnek a tömeges és gyors vételre ingerlő módon eszközölt elárúsítás ama rendszere ellen, mely szelvény, („lavina“, „hólapda“) rendszer elnevezés alatt vált ismeretessé. Ezen rendszer csekélyebb eltérésekkel általában abban áll, hogy a kereskedő bizonyos számú és meghatározott értékű szelvényből álló füzeteket bocsát ki, oly feltétel mellett, hogy egy-egy szelvény füzet tulajdonosa, ha a füzetben levő szelvényeket egyen kívül tovább adja, s az új szelvény tulajdonosok a szelvényeknek hasonló feltételek mellett leendő tovább eladása céljából szintén vásárolnak egy-egy szelvényfüzetet, a részére megmaradt egy szelvény ellenében megkapja a kikötött s az egy-

egy szelvény áránál jóval nagyobb értékű árucikket. Nyilvánvaló, hogy az árusítás e módjában tömeges és gyors eladási szándék, illetve tömeges és gyors vételre alkalmas ingerlés van.

Az ipartörvény 51. és 52. §-a a végeladásokat, árveréseket és más tömeges vételre ingerlő elárusítási módokat előzetes iparhatósági engedélyhez köti s abból az okból bizza az engedélyek kiadását az iparhatóság szabad mérlegelésére és belátására, hogy az iparhatóság a jelzett elárusítási módokban rendszerint megnyilatkozó jogosulatlan és tisztességtelen versenynek útját álhassa az által, hogy csak akkor adja meg az idézett törvényszakaszok szerinti eladási módokra az engedélyt, ha a jelzett módon való elárusítás az üzleti érdekek jelentékeny megkárosodásának elkerülése érdekében okvetlenül szükséges.

A fentebb ismertetett „szelvény rendszer“ melletti árusításnál nem forognak fenn azok az okok, melyekből a tömeges (s gyors vételre ingerlő árusításnak ez a módja az ipartörvény 51. §-a alapján engedélyezhető volna.

Az, ki szelvény rendszer mellett árusít, nem az üzletet érhető károk elhárítására, hanem a versenytársak rovására — jogosulatlan üzleti haszon elérésére törekszik. A verseny e módja a kereskedelemben nem tűrhető meg, mert az a rendkívül olcsó vásárlás elhitetésével végeredmé-

nyében az összes versenytársak egyenes megkárosítására vezethetne. A szelvény rendszerrel árusító félrevezeti a közönség jóhiszeműségét, elhitetvén vevővel azt, hogy e rendszer mellett olcsón vásárol, holott a közönség maga az árut a szelvény rendszernél talált értéken felül is megfizeti; sőt könnyen megkárosítja az egyént, amennyiben az átvett szelvény daczára nem mindenki hajlandó szelvényfüzetet vásárolni s mert az egy szelvény ellenében kapott árucikknél az illető szelvény csekély értéke folytán, nem igen vizsgálják azt, hogy a nyert áru a kereskedő által más oldalról bevett vételárnak tényleg megfelel-e.

A szelvény rendszer mellett gyakorolt elárusítás tehát a jogosulatlan és tisztességtelen verseny minden ismérvét magában foglalja. A kereskedelem és a vevő közönség érdekei szempontjából tehát elrendelem, hogy: a) az elárusításnak ezen módjára a többször hivatkozott törvényszakasz alapján engedélyek ki ne adassanak; b) a netán kiadott engedélyek haladéktalanul visszavonassanak; c) azok ellen, kik ily módon engedély nélkül árusítanak, a megtorló eljárás folyamatba tétessék és az 1884. évi XVII. t.-cz. 158. §. a) pontjában foglalt büntető rendelkezés szigorúan alkalmaztassék.

VEGYESEK.

— Gyűlés. Mult hó 26-án tartotta vármegyei közigazgatási bizottságunk rendes havi ülését Szentesen. Községünket közelebbről érdeklő ügy az ülés során nem fordult elő, kivéve a közegészség ügyet. Ugyanis konstataulta a megyei főorvos, hogy Szentesen, Csongrádon, Mindszenten és Szegváron a tifusz járvány jelleget öltött. Községünkben többen fekszenek e veszedelmes betegségben, sőt már estek is áldozatul néhányan a ragályos nyavajának. A fegyelmi választmány is ez nap ülésezett. Három fegyelmi ügy került a zöld asztalra. Ezek közül egy panaszlott a vád alul felmentetett, kettőnél mérsékelt pénzbírság alkalmaztatott.

— Helyreigazítás. Lapunk mult számában „Megszivvelésül a szőlőbirtokosoknak“ című cikkünkben értelemzavaró sajtóhiba csuszott be és pedig a kitétel helyett: „ma mi búzát vetünk a béka-fészkekbe, ahol apáink gazdag kalászkodat arattak“ helyettesítendő így: „ma mi búzát vetünk a békafészkekbe, hol apáink szénát kaszáltak.“

— Hymen. Süle Lajos uradalmi vizemester ur e hó 1-én vezette oltárhoz Novák Ferencz lakostársunk s volt uradalmi tiszt jó nevelésű s közkedveltségű leányát Irén kisasszonyt. Aldást kívánunk az új frigyre.

TÁRCZA.

Vörösmartyról.

Deák, Vörösmarty és az apagyai pap.

Deák Ferencz 1845 májusában Vörösmarty Mihályval beteg barátjok: báró Wesselényi Miklós látogatására utazott. Utközben Téthén betértek Bónis Sámuelhez s onnan megírták Apagyon lakó barátjuknak, Zoltán János követnek, hogy jöjjön értök. Ugy is lett. Zoltán János Deák Ferenczet kocsin vitte Apagyra; Vörösmarty, mint szenvedélyes vadász, gyalog, vadászgatva ment át Bónus szakácsával.

Apagyon azt kérdi tőle Deák:

— No, Miska, mit lőttél?

— Mint látod, egy szalonkát.

— Tudom, el is puffogtattál érte jó sok töltést.

S megvizsgálva a tarisznyát, látta, hogy kilenc töltés hiányzik belőle. Zoltán János meghívta magához ez alkalommal az akkori apagyai református papot, Csizsár Imrét is, hogy a két jeles férfit ő is személyesen megismerhesse. A tiszteletes megkérte Deákot és Vörösmartyt, hogy írják le neki örök emlékül egy papiroslapra a nevüket. Deák Ferencz a következőket írta:

„Alább irt ezennel bizonyítom, hogy t. Vörösmarty Mihály ur, ki egyébiránt sokkal jelesebb költő, mint vadász, mai napon Téth és Apagy közt kilenc lövésre egy szalonkát lőtt. Apagyon. május 3-án, 1845. Deák Ferencz.“

Aztán e szavakkal nyújtotta át a papirost Vörösmartynek:

— No, Miska, ird alá te is!

Vörösmarty tréfásan jegyezte meg:

— Megállj csak, ha te ennek a jó tiszteletes urnak néhány ezer forintról szóló kötelezvényt írtál, a miben inkább módod volna, mert nincsenek gyermekeid, de nekem nincs, minthogy gyermekeim vannak, — várj, hadd olvassom el előbb, mit írtál:

S átolvasván, a következőket írta alá:

„Alább is megirt Vörösmarty Mihály, azon különbséggel, mint az egyszerű ember, ki két órai csiholás után végtére kiütött és azt mondta: ejnye, be egyszerre kiütöttem! — s így az én szalonkám is egy lövésre, még pedig jó távolból esett el. — a főlebb előadottak valószínű részét nem tagadom. Kelt mint föntebb. Vörösmarty Mihály.“

A jó tiszteletes — bár Deáktól valami politikai bölcs mondást, Vörösmartytól szép epigrammát várt, — örömmel fogadta a drága emléket, a papiros hátsó lapjára fölírta keletkezésének történetét rámba tétette, hogy holtáig kegyelettel őrizze.

*

Vörösmarty mint szónok

Hogy Vörösmarty egyáltalában nem volt szónok, az életirói is hűségesen följegyezték róla. Csöndes, hallgatag ember volt, aki nagy társaságban ritkán szólalt meg s leginkább csak bizalmas baráti körben szeretett beszélgetni.

A következő esetet, melyben mindamellett a legnagyobb szónoki hatást érte el, egy szem- és fültanu elbeszélése után jegyeztem föl.

1846-ban Deák Ferencz Vörösmartyval együtt Erdélybe utazott, Wesselényi Miklós látogatására.

Utközben egy kis pihenőt tartottak Kolozsvártt. Megérkezésük hire gyorsan elterjedt az egész városban s a legnagyobb érdekeltséget ébresztette föl. A nyári szünidő miatt a lelkes tanuló ifjúságból csak kevesen voltak jelen, de ezek aztán annál nagyobb hévvel készülődtek, hogy estére fényes ünnepléssel — fáklyás zene, szónoklat — lepjék meg a nagynevű vendégeket.

A mint beesteledett, csakugyan nagy fáklyásmenet verődött össze a polgárság csatlakozásával s állt körben az ünnepelelt vendégek szállása előtt.

Az ifjúság szónoka Urházy György, a későbbi publicista volt — s mikor a Rákócy-Induló s a harsány éljenzés elhangzott, e megszólítással: „Erdély nagy vendége, Deák!“ elmondá az akkor nagy virágzásban volt hazafias frázisoktól duzzadó dikcióját.

Erre aztán Deák szokott egyszerűségével röviden, de annál nagyobb hatással válaszolt.

A zajos éljenzés után fölhangzott a fölkiáltás:

— Halljuk Vörösmartyt:

Deák intésére nagy nehezen, észrevehető elfogódottsággal előre lép s magát meghajtva, alig hallható hangon, körülbelül e szavakat mondja Vörösmarty:

— Nemes tanuló ifjúság! En mindenben az előttem szólóhoz csatlakozom.

Erre magát ismét meghajtva, gyorsan visszavonul. A fiatalok lelkesen megéljenzi, de aztán egyre zajosabban kiabálja: „Halljuk Vörösmartyt!“

Deák ismét kiteszkolja a huzódó költőt, hogy csak beszéljen valamit, mert nem lesz vége a lármának.

Az erkélyen előre lépve, az ünnepies csöndben, jól érthető emelkedett hangon

— Tüz. Vitos Gerő helybeli tanító eleget tanácsépülete eddig ismeretlen okból kigyulladt, s rövid idő alatt elhamvadt. Az égő épületben benszorult két kis gyermeket a szomszédbeli tanyásné élete kockáztatásával mentett ki az ablakon keresztül.

— A mindszenti „Polgári Kör” a következő meghívót bocsájtotta ki: Meghívó. A mindszenti „Polgári Kör” folyó évi december hó 8-án d. u. 3 órakor tartja első tisztújító közgyűlését Bertók János helyiségében. A közgyűlésen a kör tagjait, valamint az este 7 órakor kezdődő „Vörösmarty-ünnepélyen” a meghívottakat szívesen látja vendégül az elnökség.

Az ünnepély programja:

1. Elnöki megnyitó. Előadja Ft. Keller Lajos ur.
2. Hymnusz. Vörösmartytól. Szavalja Gelsy Vilma k. a.
3. Emlébeszéd. Irta és felolvassa Humay Nándor ur.
4. A vén cigány. Vörösmartytól Szavalja Lipták Jenőné urnő.
5. Szép asszony. Vörösmartytól. Szavalja Vitos János ur.
6. Szép Ilonka. Vörösmartytól. Előadják: Vitos Jánosné, Lipták Jenőné urnők, Gelsy Vilma, Bozó Irénke kisasszonyok, Vitos János és Tóth János urak.
7. Ének. Almásy László ur vezetése mellett éneklő a közönség.

elkezdi:

— Mikor én ideérkeztem . . . mikor én ide . . . igen, mikor én . . .

A tömegből erre egy harsány, érces hang, melynek birtokosa bizonyosan sajnálkozva vette észre az akadozó költő nagy zavarát, megszólal:

— Hazádnak rendületlenül!

A fiatalság zajos éljént kiált s az egész tömeg elénekel a Szózat-ból pár versszakot.

Ez az intermezzo, melyből a hazafias lelkesedésen kívül a gyöngédség is kiért, mélyen meghatotta a költőt s nekimelegedve, mikor az ének elhangzott, így szól:

— Kedves fiatal barátaim! En nem vagyok szónok, s hasztalan próbálnám eszméimet kifejezni előttetek; — de hisz ti már is kifejezést adtatok mind annak, a mit e pillanatban el akartam nektek mondani s úgy látszik, valamennyien át is éreztétek azt mind. Ezért csak azt óhajtom, hogy tartsátok meg szívetekben, s legyetek hű fiai imádott hazánknak!

No hiszen volt erre aztán hetedhétországra szóló lelkesedés! De azért a megizzasztott költő mégsem vágyakozott soha teljes életében, még képviselő korában se a szónoki babérokra.

A Főthy dal.

E dalról az a közhiedelem, hogy Fótton készült Fáy András 1842-iki szüretje alatt.

A dolog nem éppen úgy áll. A dal már készen volt, midőn Vörösmarty a szüretre kiment, hanem annyi igaz, hogy ott olvasta föl először barátjainak, kik nagy lelkesüléssel fogadták s „Fóti-dal”-nak ne-

— Az „Iparosok és Kereskedők Köre” ma egy hete tartotta meg szokásos őszi mulatságát, mely a tagok részvétele folytán kevésbé sikerültnek mondható, jóllehet, hogy többeket — talán — a „kellemetlen idő” tartott vissza, de ezen kijelentéssel a kör azon tagja magát nem mentheti, ki a kör ügyét szíven viseli; bizonyították ezt azok, a kik az erkölcsi sikerhez hozzá nem járulhattak, azzal, hogy legalább a jegyüket megvették; ez kötelessége is egy tagnak. A mulatság bevétele volt: 98 kor. 80 fillér, a kiadás 109 kor. 11 fillér. Felülfizettek: Kohn Mór, Heller, Kokovai Mátyás, Beregi Lajos és Aniszfeld Sándor urak Vásárhelyről 1—1 koronát; helybeliek a jegy árán felül: Büchler Gábor és Schwartz Ignác 1—1 koronát; Schwartz Lipót jegy árába 1 kor. Schönfeld Márton, Galsy Péter, Falábu Imre, Weisz Imre, Dr. Kertész Jenő 80—80 fillért; Elekes Lajos, Mészáros Lajos és Vida Mihály 40—40 fillért; Baksay Illés és Wellis 20—20 fillért.

A midőn a felülfizetőknek köszönetünket fejezzük ki szíves adományukért, ugyanakkor a táncrendezésnek és a jegy elárúsítóknak is valóban szíves és odaadó munkájukért hálánkat kell kifejezünk. Először kellett volna — talán — említenünk Elekes Giza, Büchler Irma, Gelsy Vilma, Vida Annuska, Hevesi Mariska, Hegyessy Erzsike és Mihály Erzsike kisasszonyokat, kik felhívásunkra a legszívesebben vállalkoztak a cotillion jegyek elkészítésére. Fogadják ezért a nemes szívű kisasszonyok a rendező-bizottság hálás köszönetét.

— A mindszenti „Földmivelő Kör” ál-

veztek, mibe Vörösmarty szívesen belegegyezett. Fótton magának Vörösmartynek is volt egy darab szőlője, melyet ugyanakkor vett gróf Károlyi Istvántól, midőn Fáy András és Ferency, a szobrász, a magokét. A Vörösmarty, valamint a Ferency szőlőjét is később Fáy András váltotta magához. A Fáy fői szüreti híresek voltak. A szíves házigazda majdnem egész 1848-ig mindig megtartotta a szüreti lakomát. Számos író, művész, publicista rándult ki ide Pestről, Fáyának részint barátjai, részint tisztelői. Ha Pesten volt, Deák Ferencz is megjelent e szüreteken. 1842-ben éppen Vörösmartyval ment ki. Vörösmarty legrégebb vendége volt a fői szüretnek, s alig volt valahol jobb kedve, mint itt. Ebéd alatt és után egymást érte a szellemes toast, tréfa és adoma. Néha a költők közül valamelyik, még addig meg nem jelent művét szavalta el. Estefelé a lobogó tüzek mellett foglalt helyet a társaság. A dal, leginkább népdalok éneklése, ritkán hiányzott. Vörösmarty ilyenkor eldaldolta a „Bort ittam én, boros vagyok” kezdetű népdalt. Barátai gyakran mondták, ideje volna már, hogy ő írjon egy szép bordalt s azt énekelje. Toldy sajnálkozott, hogy a magyar műköltészet lírájában még mindig hiányzik az ugynevezett geselliges Lied, a műveltebb vig társaságok dala. Vörösmarty a jövő szüretre ígért is ily dalt, de egyik év a másik után múlt s a várt dal még mindig nem készült el. 1842-ben csakugyan beváltotta ígéretét s a Fóti dal lön a fői szüretnek kedvenc dala, melyhez Thern Károly még azon évben dalmot írt.

M. Anekdotakincs.

tal mult vasárnap rendezett táncmulatság igen fényesen sikerült. A tetemes kiadások dacára szép kis összeg jutott a kör könyvtára javára.

— Képviselő választási mozgalmak. Amint Csongrádon gyulnak ezek lángra, mindjárt érdekesek azok. Annyi változatosságban megyénk egy községe sem szolgáltatta a tisztelt Háznak a képviselőket, mint éppen Csongrád. Láttunk már ott választatni szabadelvű, nemzeti párti, függetlenségi képviselőket. Nem megrovásként hozzuk ezt fel, az ő dolguk, utoljára is a változatosság gyönyörködtet. Gajári csongrádi képviselőt óriási többséggel megválasztották Belényesre. E szerint Csongrád üres. Mint értesülünk egy jelölt már van: Hegyi Antal, állítólag 48-as néppárti programmal. Ezzel szemben a Kossuth-féle függetlenségi párt is állít jelöltet, még előre láthatólag a szabadelvű párt is, melyik kerül ki győztesen a választási urnából, nem sokára megtudjuk.

— Papakosztá mint szakértő. A fővárosi lapok is közölték, hogy gróf Csáky Károly váci püspök legutóbb meglátogatta a váci fogház lakóit, köztük a beteg fekvő nemzetközi betörőt, Papakosztát is. E látogatás eredményeként a „Váci Közlöny”: *Miről beszélgetnek a fegyenczek?* a következőket írja.

„Bizony elég érdekes kérdés, melyre nem lehet elég kimerítően válaszolni sem, de igen érdekesnek tartjuk felemlíteni, hogy Gróf Csáky Károly püspök látogatása után közbeszéd tárgya volt a rabok közt, de különösen a betörők és ékszerlopók közt a püspök aranykeresztes nyakláncza és gyűrűje. Egész vita támadt köztük a gyűrű értékére nézve, a melynek értékét különféle képen becsülték a rabok, de végre is a beteg Papakosztához, mint tekintélyhez fordultak, hogy döntse el a vitát, a ki aztán konstatálta, hogy a gyönyörű briliáns kövekkel ékesített gyűrű 6—7 ezer forintot megér. Ezen forumtól aztán nem is apelláltak a zsvány „urak” és most az egész fegyintézet zsványai közt 6—7 ezret ér a váci püspök gyűrűje. Egy nem zsvány szakértő a briliántra megjegyezte: „Hunczfut jó becslésük van azoknak a zsvány uraknak.”

— A gőzgépezők és kazánfűtők vizsgálatára Kruspér Pál kir. főmérnök és az államépítészeti hivatal főnökének elnöklése alatt Szegeden szervezett bizottság vizsgáját 1900. évi december hó 8-án d. u. 3 órakor kezdve a m. kir. államvasutak szegedi szivattyu-telepén fogja megtartani, miről érdekeltek azon figyelmeztetéssel értesítettek, hogy a vizsga letételére vonatkozó — kellően bélyegzett s felszerelt — kérvényeiket a fent megnevezett bizottsági elnöknel (Szeged, Posta-palota) kell megelőzőleg benyújtaniok vagy beküldeniök.

— „Zenélő Magyarország” zongora és hegedű zeneműfolyóirat most megjelent XXIII-ik füzeté a következő szép s értékes zeneműajándékokat közli: I. Szent-Gály Gyula: Barna kis lány. II. Alföldy László: Fog a korosmárosné bora magyar dalokat. III. Lengyel M. Pas de Quatre angol négyes tánczát, IV. Greizinger Iván: Capriccio-ját, hegedűre zongora kísérettel. V. Perzsa hymnuszt. Ily gazdag tartalommal jelenik meg a „Zenélő Magyarország” minden füzeté. Évenként 24 füzet

minden füzet 10—10 oldal tartalommal a legjobban megválogatott kiváló sikerű újdonságokból összeállítva. Előfizetési ára egész évre 242 oldal tartalomra 12 kor., félévre 6 korona, negyedévre 3 korona. Egyes számok ára 60 fillér. Előfizethetni a most folyó IV. évnegyedre a „Zenélő Magyarország“ (Klökner Ede) zeneműkiadóhivatalában. Budapesten VI. ker., Csengeri-u. 62/a, honnan jegyzékeket ingyen s bérmentve küldenek.

— Kinek kell ingyen egy szép naptár? Mostanság, így új esztendő előtt kétségtelenül a legkapósabb könyv: a naptár. Csaknem minden ember igyekszik beszerezni magának e hasznos könyvet, amely az egész hosszú esztendőn át tájékoztatója sok mindenben. A „Budapest“, ez a közkedveltségű fürge napilap már régóta azt a szokást léptette életbe, hogy előfizetői egész ingyen juthatnak egy tartalmas szép naptárhoz. A ki ugyanis egész vagy fél évre előfizet: az a „Budapest“ nagy képes naptárát kapja, sőt ezenfelül még egy falinaptárt is. A negyedéves előfizetők a nagynaptárt, a hónapos előfizetők pedig a kis naptárt kapják egész díjtalanul. Megjegyzendő, hogy úgy a nagynaptárhoz, mint a kisanaptárhoz művészies kivitelű műmelléklet van csatolva, amely berámáztatván, bármely szobának díszére válik. A „Budapest“ előfizetési ára egy

évre 24 korona, félévre 12 korona, negyedévre 6 korona, egy hónapra 2 korona. Az előfizetések a „Budapest“ kiadóhivatalához (Budapest, IV., Sarkantyus-utca 3. sz.) intézendők.

Vidéki hírek.

Levágta a felesége orrát.

A maga nemében páratlan esetről értesülünk a „Vásárhely és Vidéke“ nyomán:

Cserte Lakatos János vásárhelyi cigány, ki csak a múlt évben került baza a fegyházból, ahol 6 évet töltött rablásért, de már azóta is volt büntetve, a fegyházból való kiszabadulása után vadházasságra lépett egy Rác Rozál nevezetű cigánymenyecskével, akinek multja szintén nem valami fényes. A derék pár sohasem élt valami jó viszonyban egymással, de határozottan rosszra fordult az asszony sorsa az utóbbi napokban, mert az ura folytonosan ütötte és verte.

Hétfőn délután aztán Cserte Lakatos János alaposan bepálkázott s azt mondta az asszonynak, hogy takarodjék a háztól, mert ha nem megy, a következő éjszaka kivégzi.

A szegény Rác Rozál ettől a fenye-

getéstől megijedve el is ment úgy 4 óra tájon s betért az újvárosi Bleier-léle boltba panaszkodni, mikor egyszer csak azt látta, hogy Lakatos is közeledik a bolt felé. Hirtelen tehát bezárta a bolt ajtaját s kimenekült az udvarra, azonban ezt Lakatos észrevette s a kiskapun át szintén az udvarra ment, hol erős szitkozódások mellett üldözőbe vette a feleségét. Az asszonynak nem lévén hová elrejtőzzék, megállott az ember előtt, a ki hirtelen lefogta a kezét, kirántotta bicskáját s egyetlen kanyarítással tőből levágta a sikoltozó asszony orrát s azt elhajította az udvaron,

Azután Lakatos szaladni kezdett a putrik felé s mert egy Vizi nevezetű rendőr üldözőbe vette, mikor odaért, a véres bicskát a saját hasába szurta kétszer, hogy a fájdalom alatt eszméletlenül roskadt össze s úgy szállították be a kórházba is, ahol most a halállal vívódik. A szörnyen megcsonkított asszonyt is a kórházban ápolják.

A szomorú eset érdekességét növeli még az is, hogy az asszony levágott orrát nem találták meg, hogy felvarrassák helyére, mert állítólag felfalta egy kutya.

Felelősszerkesztő és kiadótulajdonos.

Weisz Ignác.

N a p t á r a k

1901. évre.

A t. közönség tudomására hozom, miszerint az 1901. évre szóló naptárak megérkeztek és könyvnyomdamban beszerezhetők.

A közönség különös figyelmébe ajánlom heti előjegyzési naptáraimat, melyek eddig is a legnagyobb keresletnek örvendtek.

A „Mindszenti Lap“ előfizetői a naptárakból 5 százalék kedvezményben részesülnek.

Több mint 50 féle naptárból választék és pedig 15., 20., 25., 30., 40. és 60 kr árban.

Tisztelettel

W E I S Z I.
könyvnyomdája.